

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

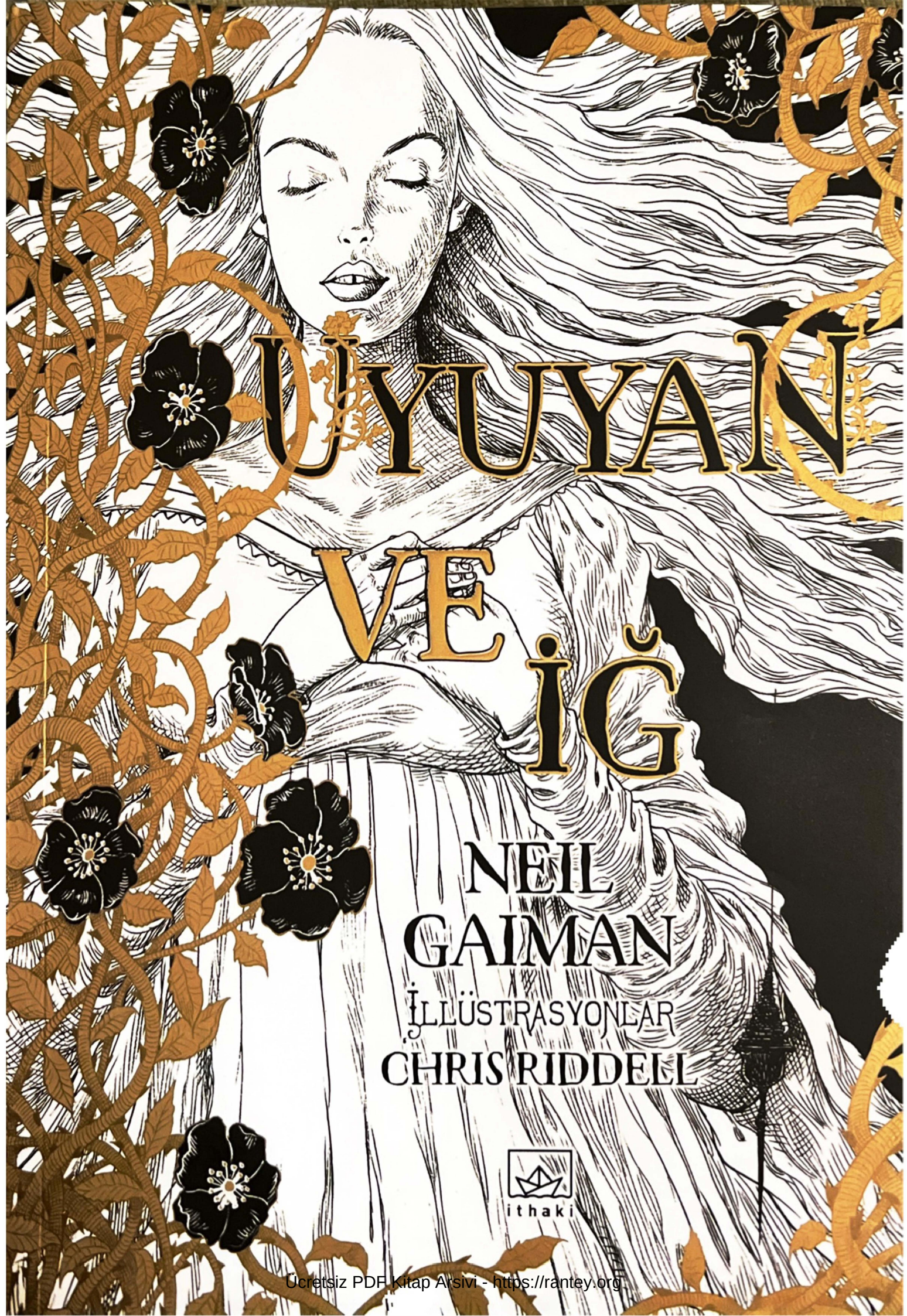
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYUYAN

VE i

NEIL
GAIMAN
İLLÜSTRASYONLAR
CHRIS RIDDELL

Bu hikâyeyi bildiğinizi düşünüyor
olabilirsiniz. Genç bir kraliçe var, evlenmek
üzere. İyi kalpli, cesur, güçlü kuvvetli cüceler,
dikenlere gömülü bir şato, bir de prenses var.
Prensес bir cadı tarafından lanetlenmiş, rivayet
o ki sonsuza dek uyuyacak.

Ama bu hikâyede sadık atının üstünde
dörtnala gelecek asil bir prens
ummasın kimse. Beklenmedik yollara
sapan, parlayıp ısıldayan kara büyü
ipliklerinden örülmüş bir masal bu.
Ve bir prensesin kurtarılması gerekiyorsa,
kahraman bir kraliçe de olabilir.

ithaki
/ithakiyayinlari

Çeviren: Elif Erşavcı

www.ithaki.com.tr

9 786052 651858
www.ithakiyayinrubu.com

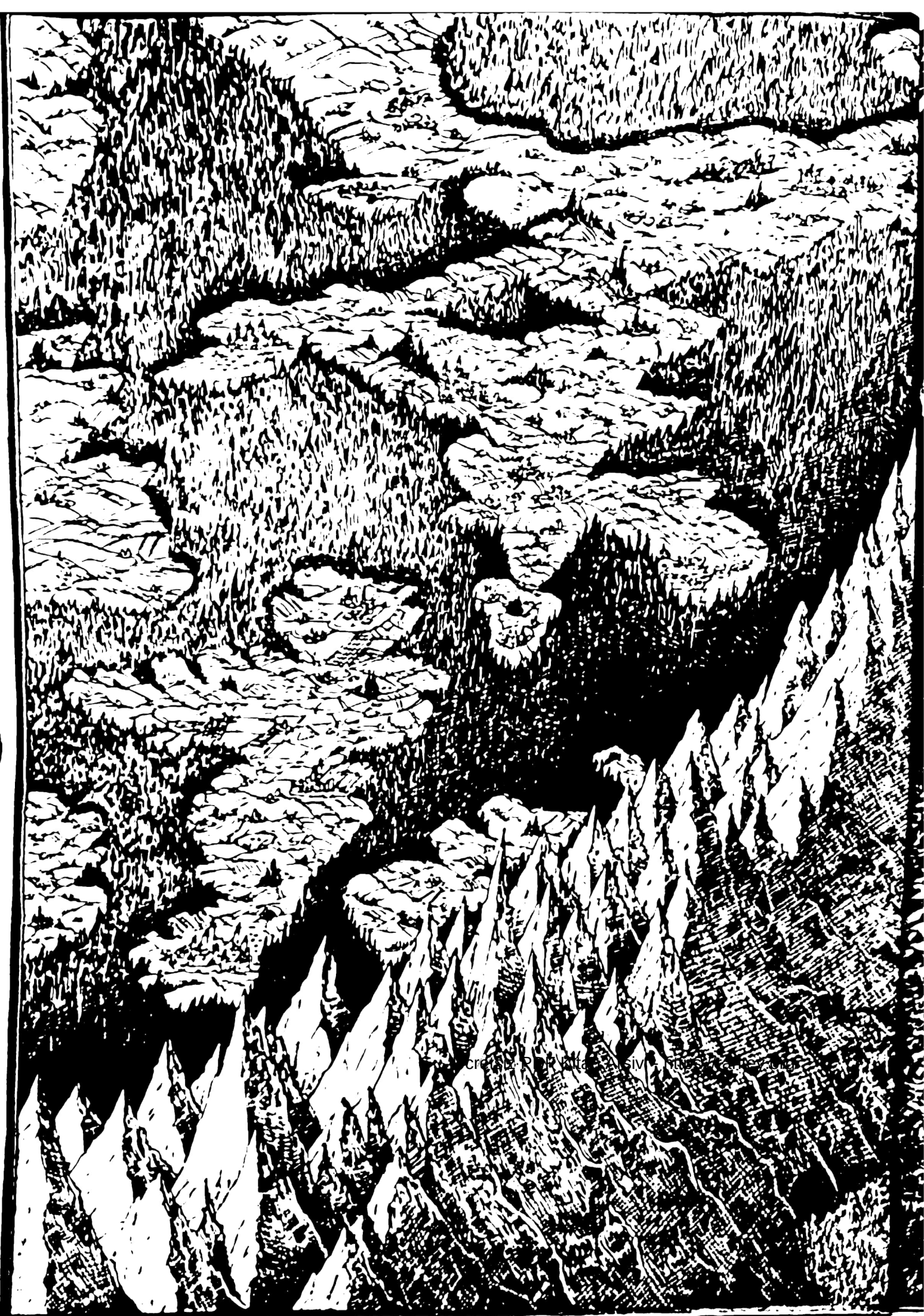

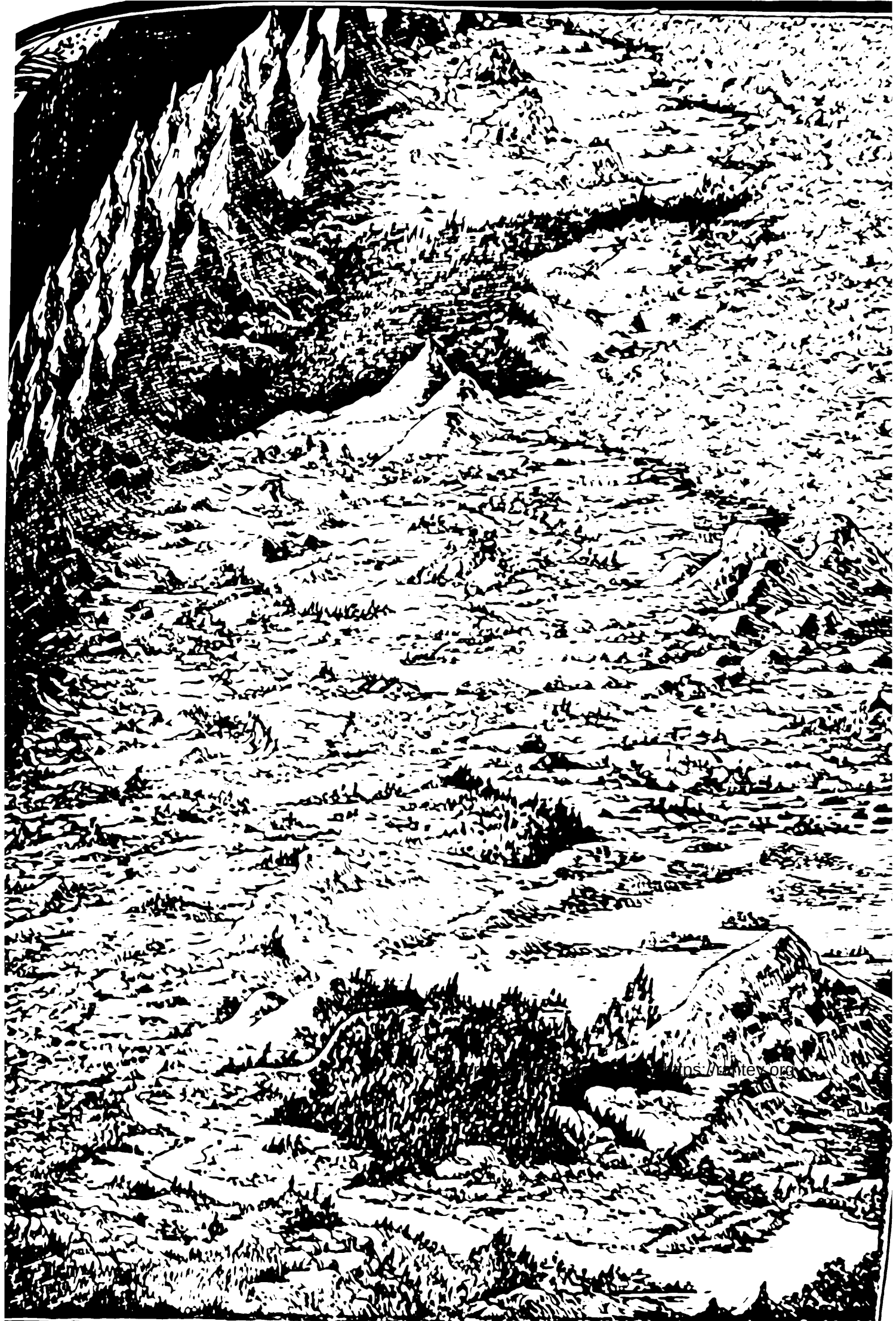
NEIL GAIMAN

hem çocuklar hem yetişkinlere yönelik çok beğenilen kitaplar kaleme aldı ve aynı eserle -*Mezarlık Kitabı*- hem Carnegie hem de Newbery Ödülü'ne layık görülen ilk yazar olarak tarihe geçti. *Koralin* ve *Yıldız Tozu* başta olmak üzere pek çok kitabı filme uyarlandı. Ayrıca *Doctor Who*'nun iki bölümünü yazdı (biri Hugo Ödülü kazandı) ve *Simpsons*'ın bir bölümünde kendisini oynadı.

CHRIS RIDDELL

çok sevilen bir illüstratör olduğu gibi siyasi karikatürleri de büyük takdir görüyor. Costa Çocuk Kitapları Ödülü, Nestlé Gold Ödülü ve iki Kate Greenaway Ödülü kazandı. Yankı uyandıran New York Times çoksatamı *The Edge Chronicles*'ın yaratıcılarından ve *Ottoline* serisinin yazarı ve illüstratörü olan Riddell *Observer* gazetesinde çalışıyor.

Uyuyan ve iğ

Neil Gaiman
İllüstrasyonlar
Chris Riddell
Çeviren:
Elif Erşavcı

ithaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Uyuyan ve İğ
Neil Gaiman & Chris Riddell

Original Adı: *The Sleeper and The Spindle*

Ithaki Yayınları 2442

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*

Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Yankı Enkı*

Düzeltili: *Alican Saygı Ortanca*

Kapak Uygulama: *Mehmet Büyüktırna*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyüktırna*

1. Baskı, Haziran 2023, İstanbul

ISBN: 978-605-265-185-8

Sertifika No: 63989

© Ithaki, 2023

Türkçe Çeviri © Elif Erxavcı, 2023

© Neil Gaiman & Chris Riddell, 2014

Bu eser Bloomsbury Publishing Plc ve Nurgihan Kesim Telif Hakları Ajansı ile yapılan anlaşmayla
yayınlanmıştır. Her hakkı saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Ithaki™ Ithaki Yayıncılık Basım Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 318 36 97 Faks: (0216) 419 98 34

editor@ithaki.com.tr www.ithaki.com.tr www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Bülend Ertürk, Kapağı Armutlu <https://rantey.org>

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

Beni uyandıran kızlarım Holly ve Maddy'ye

A.G.

Sevdiğimim başındaki kızım Katy'ye

C.R.

Kuş uçuşuyla, kraliçeninkine en yakın krallığı bu, ama oraya kuşlar bile uçmazdı. İki krallık arasında sınır vazifesi gören yüksek sıradağlar kuşlar kadar insanları da yıldırır, dağlara aşılmaz gözüyle bakılırdı.

Dağların iki tarafında da, eğer varsa, başına geçeni zengin edecek geçidi araması için ekip tutan açıkgoz tüccarların sayısı bir değil, iki değildi. Bir bulunsa, Dorimar'ın ipeklerinin Kanselaire'e varması haftalar, hadi diyelim aylar sürerdi, yıllar değil. Ama bir türlü bulunamıyordu bu geçit ve bu yüzden, iki krallığın ortak bir sınırı paylaşmasına rağmen, kimse bir krallıktan ötekine geçemiyordu.

Cüceler bile, ki cüceler çetin ceviz, gozu pektir ve etten kandan olduğu kadar sihirden de mürekkeptir, sıradağların üzerinden geçemezdi.

Ne var ki cüceler bunu dert etmiyordu. Sıradağların üzerinden geçemiyorlardı, evet. Ama altından geçiyorlardı.

Üç cüce, dağların altındaki karanlık patikalardan tek bir cüceymişçesine tez geçerken:

"Çabuk! Çabuk!" dedi arkadaki cüce. "Ona Dorimar'daki en iyi ipekliyi almamız lazım. Acele etmezsek en iyi ipekli satılabilir, o zaman ona ikinci en iyi ipekliyi almak zorunda kalırız."

"Biliyoruz! Biliyoruz!" dedi öndeki cüce. "İpekliyi taşımak için bir de kılıf alalım, böylece dönüş yolunda tertemiz, tozlanmadan kalır."

Ortadaki cüce bir şey demedi. Taşını sınıksız tutuyordu; bu taşı düşürmeyecek, kaybetmeyecek, dikkatini bundan başka hiçbir şeye vermeyecekti. Taş yakuttu, kayadan kabaca yontulmuştu ve tavuk yumurtası büyüklüğündeydi. Kesilip süslendiğinde bir krallığa bedel olacaktı, Dorimar'ın en iyi ipekleriyle takas etmek işten değildi.

Genç kraliçeye toprağın altından kendi kazıp çıkardıkları bir şey vermek cücelerin aklının ucundan bile geçmemişti. Fazla kolay olurdu öylesi, fazla sıradan. Bir hediyeyi sihirli kılan şey, diye düşünüyordu cüceler, katettiği mesafedir.

Kraliçe o sabah erken uyandı.

Kraliçe o sabah erken uyandı. “Bir hafta sonra,” dedi yüksek sesle. “Bugünden bir hafta sonra evlenmiş olacağım.”

Aynı anda hem uzak bir ihtimal gibi, hem de son derece kati görünüyordu bu evlilik. Evli bir kadinken kendini nasıl hissedeceğini merak etti. Hayat dediğin seçimlerden olma bir fasılsa, bunun hayatının sonu olacağına karar verdi. Bir hafta sonra, seçimler, seçenekler olmayacaktı onunde. Halkına hükmedecekti. Çocuklar doğuracaktı. Belki çocuk doğururken ölecekti, belki yaşlanıp eceliyle, belki savaşırken. Ama ölüme giden yolu şaşmaz ve kaçınılmaz olacaktı, anbean, her atışında kalbinin.

Şatonun altındaki çayırarda çalışan, halkının ustune tuneyip kraliçenin düğününü izleyeceği oturakları yapan marangozların seslerini duyuyordu. Her çekiş darbesi bir kalp atışıydı sanki.

Her çekiş
darbesi bir
kalp atışıydı
sanki

Üç cuce nehir kenarındaki bir delikten surune surune çıkıp çayıra yığıldı, bir, iki, üç. Granit bir kayacın tepesine tırmanıp esnediler, havaya tekmeler attılar, zıpladılar ve bir daha esnettiler kendilerini. Sonra kuzeye, Giff Köyü denen alçak binalar kumesine, koyun hanına seğırttiler.

Hancı arkadaşlarıydı: Hep yapıkları gibi, ona bir şişe Kanselaire şarabı getirmişlerdi - koyu kırmızı, tatlı ve rayihalıydı bu şarap, oraların soluk renkli, keskin şaraplarına benzemezdi. Hancı da onları besler, tavsiyeler verir, yollarına oyle gönderirdi.

Goğsu şarap fiçileri kadar geniş, sakalı tilki kuyruğu kadar gur ve kızıl hancı bardaydı. Sabahın erken saatleriydi ve cücelerin aynı vakitli önceki ziyaretlerinde han hep boş olurdu, oysa şimdi mekânda nereden baksanız otuz kişi vardı ve teki bile hâlimden hoşnut görünmüyordu.

Soluğu boş bir handa alacağını sanan cüceler bütün gözleri üstünde buldu.

"Tilkipatronbey," dedi cücelerin en uzununu hancıya.

"Çocuklar," dedi, yaşları kendi yaşının dört, belki beş misli olsa da bütün cücelerin çocuk olduğunu düşünen hancı, "sizin dağlardan geçebildiğinizi biliyorum. Buradan çıkmamız lazım."

"Neler oluyor?" diye sordu cücelerin en ufağı.

"Uyku!" dedi pencere kenarındaki ayyaş.

"Veba!" dedi hoş giyimli bir kadın.

"Kıyamet!" diye haykırdı bir lehimci, tencere tavası tıngırdadı bu esnada. "Kıyametin eli kulağında!"

"Biz başkente gidiyoruz," dedi, eni boyu bir çocuğunkinden hâllice olmayan en uzun cuce. "Baskentte de veba var mı?"

"Veba değil," dedi pencere kenarındaki ayyaş, uzun ve kırışmış sakalı birayla şaraptan kirlenmişti sarı sarı. "Uyku diyorum size."

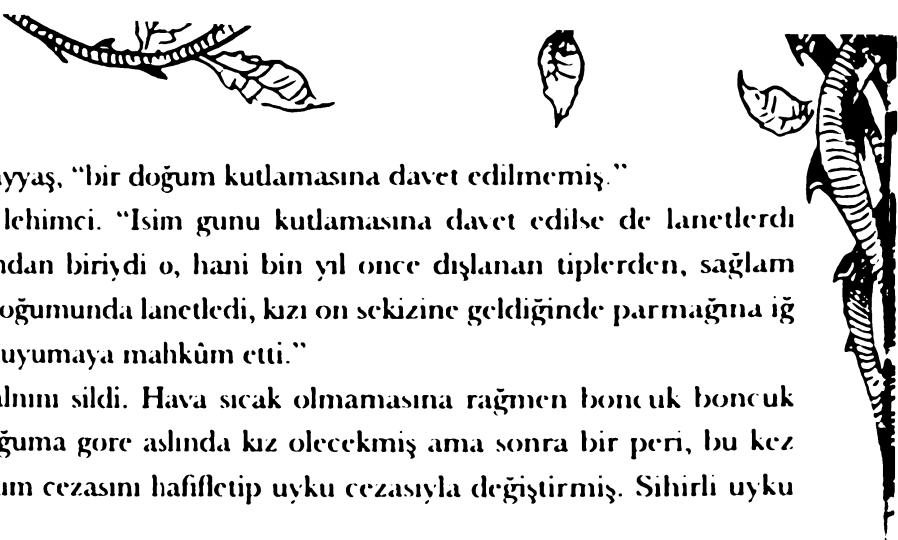
"Uyku nasıl veba olabilir ki?" diye sordu cücelerin en ufağı, ki kendisi sakalsızdı.

"Bir cadı!" dedi ayyaş.

"Kötü bir peri," diye düzeltti şişman suratlı bir adam.

"Duyduğuma göre büyücüymüş," diye araya girdi hancının yardımcısı kız.

“Her ne idiyse,” dedi ayyaş, “bir doğum kutlamasına davet edilmemiş.”

“Hepsi boş laf,” dedi lehimci. “İsim günü kutlamasına davet edilse de lanetlerdi prensesi. Orman cadılarından biriydi o, hani bin yıl önce dışlanan tiplerden, sağlam pabuç değil yani. Bebeği doğumunda lanetledi, kızı on sekizine geldiğinde parmağına iğ batırmaya ve sonsuza dek uyumaya mahkûm etti.”

Şişman suratlı adam alnını sildi. Hava sıcak olmamasına rağmen boncuk boncuk terliyordu. “Benim duyduğuma göre aslında kız olecekmış ama sonra bir peri, bu kez iyi bir peri, kızın sihirli olum cezasını hafifletip uyku cezasıyla değiştirmiş. Sihirli uyku tabii,” diye ekledi.

“Bu yuzden,” dedi ayyaş. “Kız eline geçen bir şeyi parmağına batırvermiş. Sonra uykuya dalmış. Kız uyuyunca şatonun geri kalamı da kralla kraliçe, kasap, ekmekçi, sutçu kız, nedime hep birden uyuyakalmış. Ve gözlerini yumdukları günden beri hiçbir bir gün bile yaşlanmamış.”

“Güller vardı orada,” dedi hancının yardımcısı kız. “Şatonun etrafında yetişen güller. Sonra orman sıklaşıp gürleştii, geçilmiyor artık. Ne zamandı, yuz yıl oldu mu dersiniz?”

“Altmış. Belki seksen,” dedi o vakte dek muhabbete karışmamış bir kadın. “Biliyorum, çünkü Leticia Teyzem olanları hatırlıyordu, çocukmuş o zamanlar, kanlı ishalden olduğundeyse taş çatlasa yetmişindeydi, o da Yaz Sonu çıkmadan beş sene önceydi desek...”

“Ve birtakım cesur adamlar,” diye soze devam etti hancının yardımcısı kız, “ve dediklerine göre birtakım cesur kadınlar, prensesi ve prensesle birlikte tüm uyuyanları uyandırmak için Acaire Ormanı’na, ormanın bağrındaki şatoya gitmeye kalkışmış ama bu kahramanların her biri ya ormanda kaybolup can vermiş, ya haydutlara kurban gitmiş ya da şatoyu saran gul çalılarının dikenlerinde şişlenmiş.”

“Nasıl uyandırıcaklarmış ki?” diye sordu orta boy cuce, bir eliyle taşını sımsıkı tutmaya devam ederken, çünkü kafası hep temel taşlara basardı.

“Her zamanki yöntemle,” dedi hancının yardımcısı kız, sonra kızarıp bozardı. “Yani masallarda oyle oluyor hep.”

“Doğru,” dedi cücelerin en uzunı. “Bir kâse soğuk suyu uykucunun suratına boşaltıp ‘Uyan, Uyan!’ diye bağıırıyorsun, değil mi?”

“Öpucukle uyandırırıyorsun,” dedi ayyaş. “Ama kimse o kadar yaklaşamadı daha. En az altmış yıldır uğraşıyorlar. Dediklerine göre cadı ”

“Peri,” dedi şişman adam.

“Buyucu,” diye düzeltti hancının yardımcısı kız.

“İşte, her kimse,” dedi ayyaş. “O hâlâ oradaymış. Oyle diyorlar yani. O kadar yaklaşan, bütün o gulu dikenini aşmayı başarsan bile, o seni bekliyor olacak. Dağlar kadar yaşlı, yılan kadar habis, tepeden turnağa fenalık, sihir ve olum o kadın.”

Cucelerin en ufağı başını yana eğdi. “Yani şimdi şatoda uyuyan bir kadın, yanında da belki bir cadı ya da peri var. Veba bunun neresinde peki?”

“Geçen sene başladı,” dedi şişman suratlı adam. “Kuzeyde, başkent in ilderisinde Acaire Ormanı yakınlarındaki Stede’den gelen seyyahlardan duydum ilkin.”

“Kasabalardaki insanlar uyuyakalmış,” dedi hancının yardımcısı kız.

“İnsanlar habire uyuyakalır,” dedi cucelerin en uzun u. Cuceler nadiren uyur: Yılda en fazla iki kez ve tek seferde haftalarca; yine de cuce uzun omru boyunca uykuyu istisnai, alışılmadık bir şey gibi gormemesine yetecek kadar uyumuşt u neticede.

“Her neyle meşgullerse onun başında uyuyakalıyor, sonra da uyanmıyorlar,” dedi ayyaş. “Şu hâlimize bak. Kasabalarımızdan kaçıp buraya geldik. Hepimizin biraden, bacısı, çoluğu çocuğu evinde, ahırında, tezgâhında uyuyor. Hepimiz aynı durumdayız.”

“Giderek daha da hızlanıyor,” dedi sazi ilk kez eline alan zayıf, kızıl saçlı kadın. “Artık her gun yarım fersah kat ediyor.”

“Yarın buraya varacak,” dedi ayyaş ve kulplu surahisini kafasına dikip hancıya tekrar doldurmasını işaret etti. “Kaçacak yerimiz yok. Yarın buradaki her şey uykuda olacak. Bazılarımız uyku bizi ele geçirmeden önce sarhoşluğa sığınmaya karar verdi.”

“Uykudan korkacak ne var ki?” diye sordu cucelerin en ufağı. “Altı ust u uyku işte. Hepimizin yaptığı şey.”

“Gidin bakın,” dedi ayyaş. Başını arkaya attı, kulplu surahisinden içebildiğı kadar içti. Sonra cucelere baktı yeniden, gözleri hâlâ orada olduklarını gördüğüne şaşırmış gibi odaksız. “Hadisenize. Gidin bakın.” Kalan içkisini yuttu ve başını masaya koydu.

Gidip baktılar.

Gidip
baktılar.

“Uyuyor mu?” diye sordu kraliçe. “Anlatsanıza. Ne demek herkes uyuyor?”

Cuce kraliçenin gözlerinin içine bakabilmek için masanın üstüne çıktı. “Uyuyorlar işte,” diye tekrarladı. “Kimi yere çokmuş. Kimi ayakta. Kimi demirhanesinde, kimi kunduracısında, kimi süt sağarken oturduğu taburede uyuyakalmış. Hayvanlar kırlarda uyuyor. Kuşlar da uyumuş, bazısını ağaçta uyurken gördük, bazısı gökte uyuyakalınca yere düşüp olmuş kaç parça.”

Kraliçenin üstünde pamuktan daha beyaz bir gelinlik vardı. Etrafını hizmetkârlar, nedimeler, terziler ve şapkacılar sarmış, telaşa veriyorlardı ortalığı.

“Siz uçunuz niye uyuyakalmadınız o zaman?”

Cuce omuz silktili. Cucenin kızıl-kahve sakalı kraliçenin aklına yuzunun alt tarafına tutturulmuş huysuz bir kirpiyi getiriyordu hep. “Cuceler sihirli şeylerdir. Bu uyku da sihirli bir şey. Bu arada benim de uykum gelmedi değil, ha.”

“Sonra ne oldu?”

O kraliçeydi ve odada ikisinden başka kimse yokmuş gibi sorguluyordu cuceyi. Hizmetkârları gelinliği üstünden çıkarmaya koyuldu, katlayıp saracaklardı ki son danteller ve kurdeleler işlensindi ki mukemmel olsundu sonunda.

Ertesi gün kraliçenin düğün günuydu. Her şey mukemmel olmalıydı.

“Tilkipatronun hanına donduğumuzda herkes uyuyakalmıştı. Buyunun etki alanı her geçen gün bir fersah genişliyor.”

İki diyarı birbirinden ayıran dağlar delicesine yüksek olmakla birlikte geniş değildi. Kraliçe uzunluk hesabı yapıyordu şimdi. Soluk tenli elini kuzgun karası saçlarından geçirirken pek bir ciddi göründü.

“Sence ne olur peki,” diye sordu cuceye, “ben oraya gitsem ne olur dersin? Ben de uyur muyum onlar gibi?”

Cuce gayriihtiyari kıçını kaşıdı. “Sen tam bir yıl uyudun,” dedi. “Sonra da hiçbir şey olmamış gibi uyandın. Siz büyük insanlardan biri orada uyanık kalabilecekse o kesin sensin.”

Dışarıda kasaba halkı sokaklara flamalar asıyor, kapı ve

pencerelerini bembeyaz çiçeklerle süslüyordu. Gümüşler parlatılmış, itirazları para etmeyen çocuklar ılık su dolu leğenlere sokulup (suya ilk batırılan ve suyun kaynarına dayanmak zorunda kalan evin en büyük çocuğu olurdu hep) yüzleri soyulup kızarana kadar kazık gibi pazenlerle keselenmiş, son olarak kafaları suya daldırılmış, kulak arkaları da iyice paklanmıştı.

“Maalesef,” dedi kraliçe, “yarın duğün olacak gibi görünmüyor pek.”

Krallığın haritasını getirtip dağlara en yakın koyleri tespit etti, sakinlerine ya etekleri boşaltmalarını ya da kraliyetin hışmını goze almalarını iletecek haberciler gönderdi.

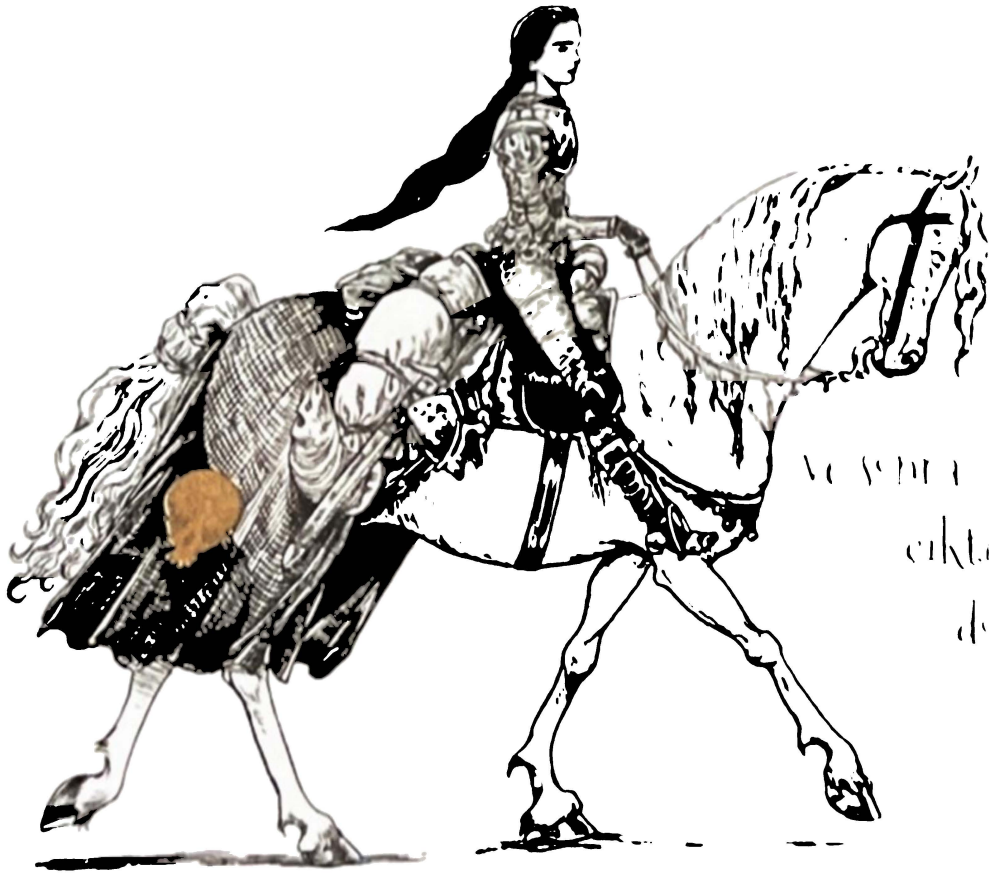
En baş vekilini getirtip yokluğunda krallıktan onun mesul olacağını ve memleketi kaybetmemek ya da kırıp dokmemek için elinden geleni yapması gerektiği yonunde bilgilendirdi.

Nişanlısını getirtip ona yaygara yapmamasını, onun yalnızca bir prens, kendisininse kraliçe olmasına rağmen yine de bir ara evleneceklerini söyledikten sonra prens gulumseyene kadar o tatlı çenesinin altını gıdıklayıp optu genci.

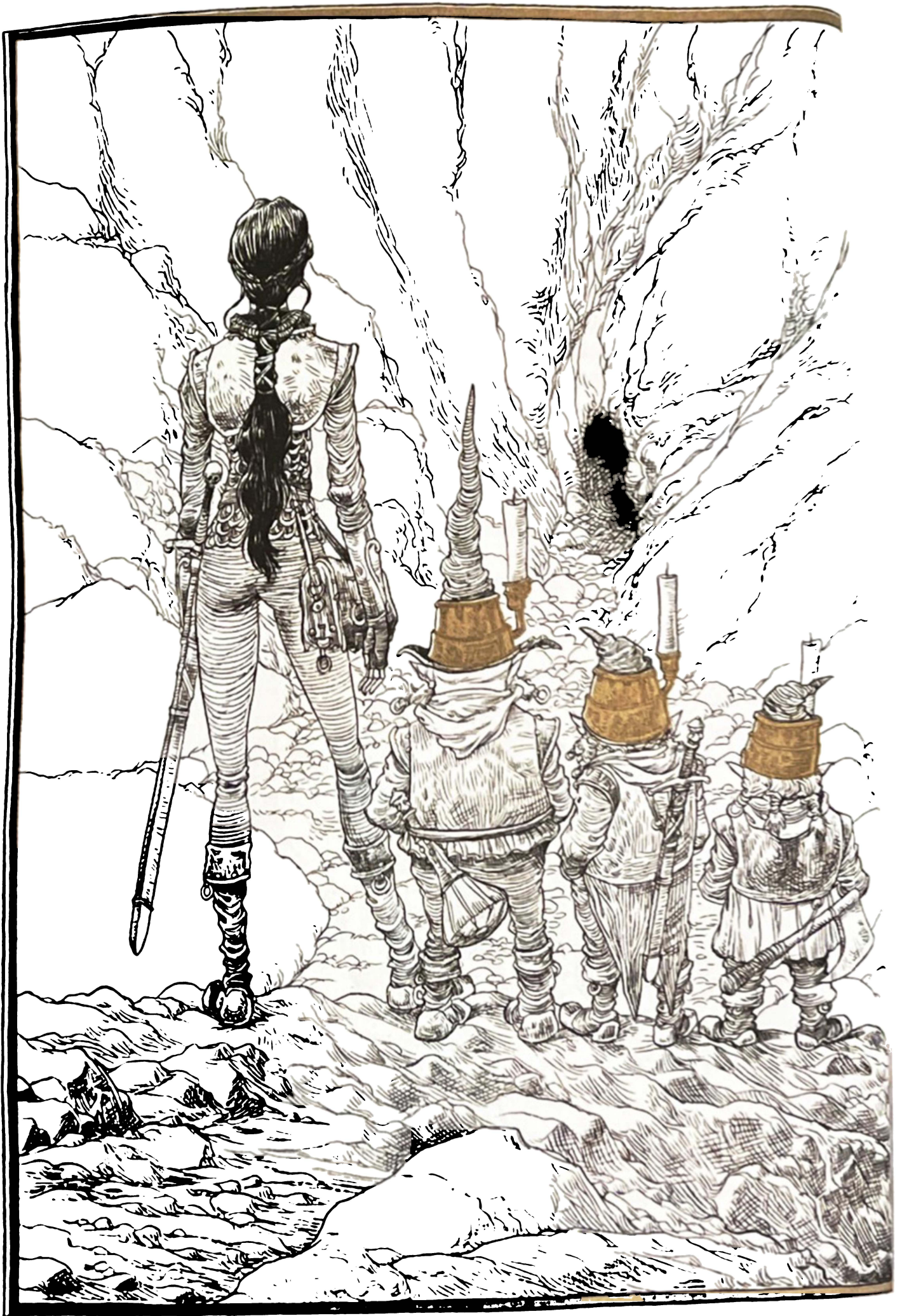
Zincir zırlını getirtti.

Kılıcını getirtti.

Yolluk getirtti, atını getirtti ve sonra atına binip çıktı saraydan, doğuya gitti.

ve sonra atına binip
çıktı saraydan.
doğuya gitti

Kırallığının sınırını çizen dağların silüetini, hayaletimsi ve uzak, gökteki bulutlar gibi, görmeyen önce bir tam günlük yol gitti.

Cuceler dağların eteklerindeki son handa bekliyordu, yol bildikleri derin derin tunellere götürdüler onu. Kadın bir çocuktan az daha büyükken birlikte yaşamıştı bu cucelerle, onlardan korkusu yoktu.

Cuceler derin patikalarda yol alırken pek laf etmedi, uç beş kez dedikleri, “Başına dikkat et,” hariç.

“Bir gariplik fark ettiniz mi?” diye sordu cucelerin en ufağı. Cucelerin isimleri vardı elbette, ama insanların bu isimleri bilmesine izin yoktu, böyle şeyler kutsalı çünkü.

Kraliçenin de bir ismi vardı, ama artık herkes ona yalnızca Majesteleri diyordu. Bu hikâye isimden yana biraz kıt.

Bu hikâye
isimden
yana biraz
kıt.

“Bir sürü gariplik fark ettim,” dedi cücelerin en uzununu.

Tilkipatronbey’in hanındalardı.

“Peki bunca uyuyanın arasında bile uyumayan bir şey olduğunu fark ettiniz mi?”

“Ben fark etmedim,” dedi ikinci en uzun, sakalını kaşıyarak. “Hepsi nasıl bıraktıysak öyle işte. Kafalar aşağı düşmüş, bir taraflarında pireler uçuşuyor, nefesleri de üstlerini bezeyen ağları bozmayacak kadar sığ...”

“Ağları eğirenler uyumuyor,” dedi cücelerin en uzununu.

Doğru söylüyordu. Gayretkeş örümcekler parmaklardan suratlara, sakallardan masalara ağlarını örmüştü. Hatta hancının yardımcısı kızın memelerinin arasındaki derin çatalda bile mütevazı bir ağ vardı. Sık dokunmuş bir ağ ayyaşın sakalını griye çalmıştı. Açık kapının cereyanında salınıp sallanıyorlardı.

“Merak ediyorum,” dedi cücelerden biri, “açlıktan ölecekler mi, yoksa uzun uzun uyumalarına yetecek sihirli bir enerji kaynağı filan mı var?”

“İkincisi bence,” dedi kraliçe. “Eğer dediğiniz gibi asıl büyüü bir cadı bundan yetmiş yıl önce yaptıysa ve o sırada orada olanlar hâlâ tepesinin altındaki Kızıl Sakal gibi uyukluyorsa, aç kalmadıkları, yaşlanmadıkları yahut ölmedikleri ortada.”

Cüceler kafa salladılar. “Sen çok akıllısın,” dedi biri. “Hep çok akıllıydın maşallah.”

Kraliçe korkuyla şaşkınlık karışımı bir ses çıkardı.

“Şu adam,” dedi parmağıyla birini işaret edip. “Şu adam bana baktı.”

Şişman suratlı adamdı bu. Ağır ağır kımlıdanmış, üstündeki ağları yırtmış ve kraliçeye dönecek şekilde yüzünü oynatmıştı. Ona bakmıştı, doğru, ama gözlerini açmamıştı.

“İnsanlar uyurken kımlıdanır,” dedi cücelerin en ufağı.

“Evet,” dedi kraliçe. “Kımıldanır. Ama bu şekilde değil. Bu fazla yavaştı, fazla gergin, fazla kasıtlı.”

“Ya da sana öyle geldi,” dedi cücelerden biri.

Mekândaki uyuyan kafaların geri kalanı da yavaş yavaş, gergin gergin, kastenmiş gibi hareket etti. Şimdi hepsinin yüzü kraliçeye dönüktü.

“Sana öyle gelmemiş,” dedi aynı cüce. Kızıl-kahve sakallı olandı bu. “Ama gözleri kapalı bakıyorlar sana. Yine de fena sayılmaz yani.”

Uyuyanların dudakları koro hâlinde kımıldandı. Uyuyan dudakların fısıltılı nefesinden başka ses çıkmadı.

“Söylediklerini düşündüğüm şeyi mi söylediler az önce?” diye sordu cücelerin en ufağı.

“Anneciğim. Bugün benim doğum günüm,” dediler,” dedi kraliçe ve titredi bunun üzerine.

Ata binmediler. Gördükleri bütün atlar kırlarda ayakta uyuyor ve uyandırılmıyordu.

Kraliçe çabuk çabuk yürüyordu. Cüceler iki misli çabuk yürüyordu ona ayak uydurmak için.

Kraliçe esnerken buldu kendini.

“Eğil,” dedi cücelerin en uzununu. Kraliçe eğildi. Cüce, kraliçenin yüzüne tokadı bastı. “Uyanık kalsan iyi edersin,” dedi neşeyle.

“Esnemiştim sadece,” dedi kraliçe.

“Sence şatoya daha ne kadar var?” diye sordu cücelerin en ufağı.

“Hikâyelerimi ve haritalarımı doğru hatırlıyorsam,” dedi kraliçe, “Acaire Ormanı buradan aşağı yukarı yirmi fersah uzakta. Üç günlük yürüme mesafesi.” Sonra ekledi, “Bu gece uyumam lazım. Üç gün daha böyle yürüyemem.”

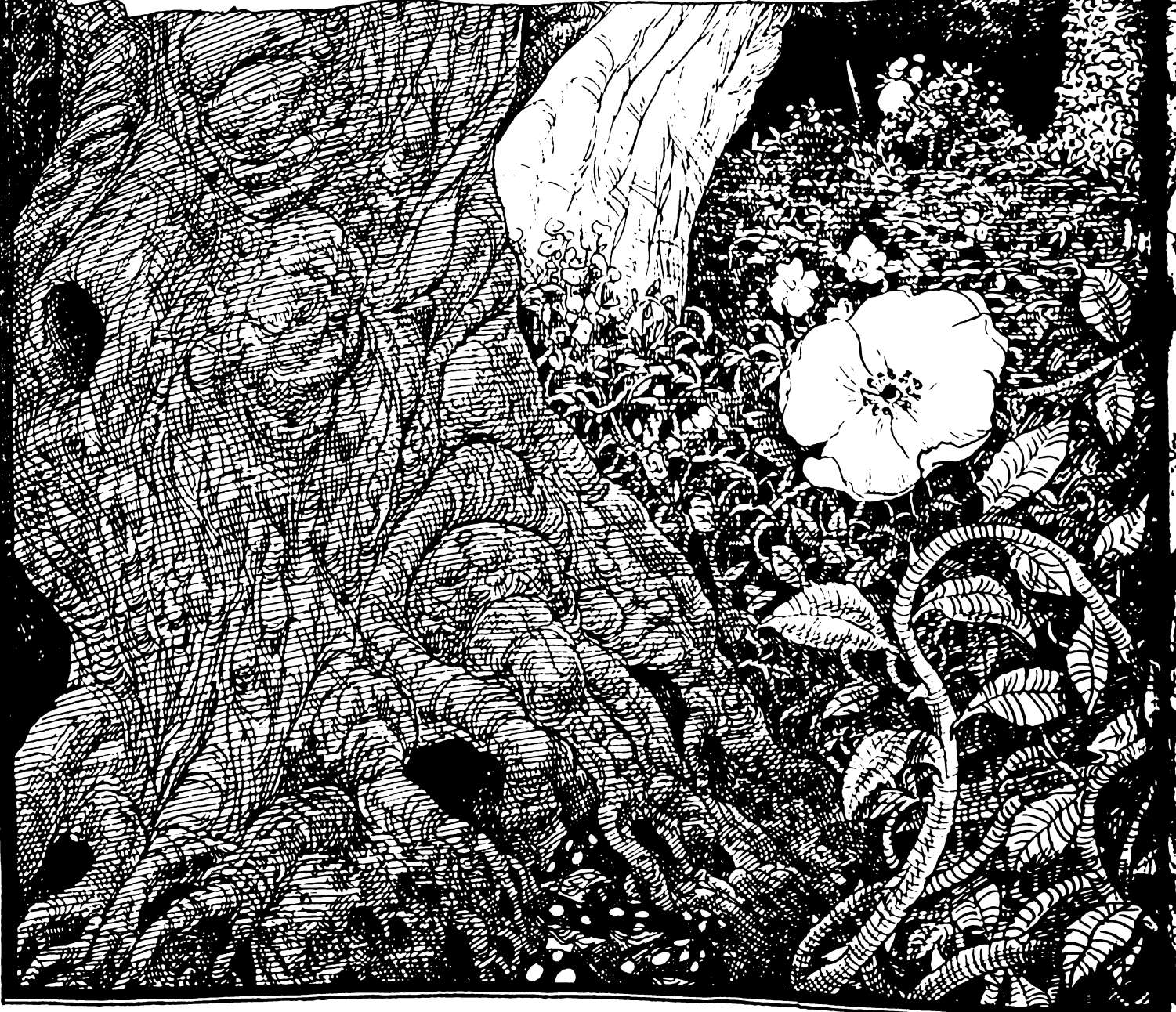
“Uyu o zaman,” dedi cüceler. “Gündoğumunda uyandırırız seni.”

O gece bir çayırda, saman yığınının üstünde, etrafında cücelerle uyudu, uyanıp bir sabah daha görüp görmeyeceğini bilmeden.

Acaire Ormanı'ndaki şato gri ve cüsseli bir yapıydı, her yanını güller sarmıştı. Güller hem şatonun etrafındaki hendeklere iniyor, hem en yüksek kulenin boyuna tırmanıyordu. Her yıl biraz daha büyüyorlardı: Şatonun altındaki kayanın civarında oluler kalmıştı sadece, kahverengi gövdeler, sarmaşık şeklinde, yaşlı dikenleri bıçak kadar keskin. On beş adım yukarıdaysa bitkiler yemyeşildi, gonca gülden geçilmiyordu. Duvarları tırmanan güller, ama ölü ama diri, üstüne gri yapıyı bocalatan renkler saçılmış kahverengi bir iskeletti sanki.

Acaire Ormanı'ndaki ağaçlar sıkı fıkı girmişti birbirine, ormanın zemini karanlıktı. Bundan bir asır önce, Acaire Ormanı'na orman demeye bin şahit lazımdı: İçinde av sahaları, kraliyet parkı ve geyik, yabandomuzu ve kuş yuvaları vardı. Şimdiyse karman çorman, korduğumdü orman. İçinden geçen eski patikalar ot kokle kaplanmış, unutulmuştu.

Yüksek kuledeki sarı saçlı kız uyuyordu.

Şatodaki herkes uyuyordu. Uykunun derinliklerindeydi hepsi, biri hariç.

Kadının saçları gri, yol yol da beyazdı ve öyle seyrek ki derisi görünüyordu. Asasına dayanmış, ağır aksak, kızgın kızgın yürüyordu, yalnızca nefretten güç alıyormuş gibi kapıları çarpıyor, kendi kendine konuşuyordu: “Kör olası merdivenlerden yukarı, yukarı, geç kör olası aşçının yanından, şimdi ne pişiriyorsun ha, koca gotlu aşçı, tenceren tavan toz içinde, seninse horlamaktan başka bildiğin yok.”

Mutfak bahçesine girdi, bahçe derli toplu, bakımlıydı. Çan çiçeği ve roka topladı yaşlı kadın.

Seksen yıl önce sarayın beş yüz tavuğu vardı; güvercin kafesi yüzlerce semiz ve ak kumruya ev sahipliği yapmıştı; beyaz kuyruklu tavşanlar şato duvarlarının içindeki çim avlunun yeşilliklerinde koşuştururken hendeklerle gölette balık kısmı yüzerdi: sazan, alabalık ve levrek. Şimdi kala kala üç tavuk kalmıştı yalnızca. Uyuyan balıklar ağlara takılıp sudan çıkarılmıştı. Tavşan mavşan da yoktu artık, kumrular hak getire.

Yaşlı kadın ilk atını altmış sene önce öldürmüştü, et gökkuşağı renklerine bürünmeden, leşi kokuşup üstüne mavi sineklerle kurtçuklar üşüşmeden önce yiyebildiği kadarını yemişti. Artık büyükçe memelileri yalnızca kış ortasında, hiçbir şeyin çürümediği, bahar donu çözene kadar hayvanın cesedinin donmuş parçalarını kıyıp kavurabildiği aylarda kesiyordu.

Memesinde uyuklayan bebesiyle uyuyan bir annenin yanından geçti. Geçerken tozlarını aldı dalgın dalgın ve alırken bebeğin uykulu ağzının memenin ucunda kalmasına dikkat etti.

Sessiz sedasız yedi yemeğini.

Sessiz sedasız
yedi yemeğini.

İmdiye dek gördükleri ilk büyük, hatta dev şehirdi bu. Şehir kapıları yüksek ve geçit vermeyecek kadar kalınsa da ardına dek açıldı hepsi.

Üç cüce de şehrin etrafından dolaşmaktan yanaydı, şehirlerde tedirgin oluyor, evlere ve sokaklara gayritabii şeyler gözüyle bakıp güvenmiyorlardı, yine de kraliçelerinin peşinden gittiler.

Şehre girer girmez etraftaki insan sayısı tedirgin olmalarına yetti. Uyuyan atların üstünde uyuyan atlılar; uyuyan yolcular taşıyan hareketsiz faytonların önünde uyuyan faytoncular; ellerinde topları, hulahopları ve topaçlarının ipiyle uyuyan çocuklar; tezgâhlarında kahverengi, kurumuş, çürümüş çiçekleriyle uyuyan çiçekçi kadınlar ve hatta mermer plaklarının ardında uyuyan balıkçılar vardı. Mermerin üstü kokuşmuş balık artıklarıyla, artıkların üstü kurtçuklarla kaplıydı. Kraliçeyle cücelerin karşılaştığı yegâne ses ve hareket kurtçukların kımıltı ve hışırtılarıyla.

“Burada olmamalıydık,” diye homurdandı huysuz, kahverengi sakallı cüce.

“Bu yol gidebileceğimiz diğer tüm yollardan daha kestirme,” dedi kraliçe. “Üstelik de köprüye çıkıyor. Başka yoldan gitsek nehri yürüyerek geçmek zorunda kalırdık.”

Kraliçenin keyfi yerindeydi. Gece uyumuş, sabah uyanmış, uyku hastalığı ona dokunmamıştı.

Şehrin içinden geçerken kurtçukların hışırtıları ve, ara ara da, uyuyanların hafif horultu ve kıpırtıları haricinde tek bir çıt duymadılar. Derken küçük bir çocuk, bir basamakta uyuyakalmış, yüksek sesle, tane tane, “Ağ mı örüyorsunuz? Bakabilir miyim?” dedi.

“Duydunuz mu?” diye sordu kraliçe.

Cücelerin en uzununu, “Bakın!” dedi. “Uykucular uyanıyor!” Yanılıyordu. Uyanmıyorlardı.

Uyanmıyor ama ayaklanıyorlardı. Ağırıklarını yavaş yavaş ayaklarına veriyor, sonra tutuk, sarsak, uykulu adımlar atıyorlardı. Artlarında tül tül ağlar bırakan uyurgezerlerdi bunlar. Ağlar her an örülmekteydi.

“Bir şehirde kaç kişi, yani kaç insan yaşar?” diye sordu cücelerin en ufağı.

“Değişir,” dedi kraliçe. “Bizim krallığımızdakilerde taş çatlasa yirmi, belki otuz bin. Ama burası bizim şehirlerimizden büyük görünüyor. Elli bin vardır herhalde. Belki daha fazla. Niye sordun?”

“Çünkü,” dedi cüce, “görünüşe bakılırsa hepsi peşimize takılıyor.”

Uyuyan insanlar hızlı değildir. Sendeliyor, tokezliyor, şeker pekmezi nehirlerinden güç bela geçen çocuklar, kesif çamura bata çıkan yürüyen ihtiyarlar gibi hareket ediyorlardı.

Uyuyanlar cücelerle kraliçeye yöneldi. Cüceler koşarak, kraliçe yürüyerek kolaylıkla geride bırakabilirdi hepsini. Ama yine de, yine de çok kalabalıktılar. Girdikleri her sokak uyuyanlarla doluydu, ağırlara sarınmış, gözleri ya sınıksı kapalı ya akı görünüyor sadece, ve hepsi uykulu, uyuşuk, yürüyordu ileri doğru.

Kraliçe dönüp bir ara sokaktan aşağı koşmaya başladı, cüceler de peşinden.

“Bu hiç onurlu bir davranış değil,” dedi cücelerden biri. “Kalıp savaşmalıyız.”

“Senin varlığının farkında bile olmayan bir rakiple savaşmanın neresi onurlu?” dedi kraliçe nefes nefese. “Rüyasında balık tuttuğunu ya da bahçeleri, bağları, kaç zaman önce ölmüş âşıklarını gören biriyle dövüşmenin neresinde onur?”

“Bizi yakalarlarsa ne yaparlar?” diye sordu yanındaki cüce.

“Öğrenmek istiyor musun?” diye sordu kraliçe.

“Yok,” diye kabul etti cüce.

Koştular, koştular ve şehrin son kapılarından çıkıp nehrin üstündeki köprüyü geçene kadar durmadılar.

Yaşlı kadın en uzun kuleye bir düzine yıldır çıkmamıştı. Zahmetli bir tırmanıştı bu, her basamak dizlerinin ve kalçalarının canına biraz daha okuyordu. Kıvrımlı taş merdiveni tırmandı; o ufak, yerden kalkmayan adımlarının her biri yeni bir işkence. Ne parmaklık vardı burada, ne dik basamakları kolaylaştıracak başka bir şey. Asasına dayandı ara ara, tırmanmaya devam etti.

A sayı ağlara karşı da kullanıyordu: O sık ağlar basamaklara asılıp her yeri kaplıyor, yaşlı kadın esasını sallayıp ağları yırtıyor, örümcekler fitir fitir duvarlara seğırtiyordu.

Uzundu tırmanış, hem de meşakkatli, ama önünde sonunda ulaştı kuledeki odaya.

Odanın içinde bir iğden, duvarda yarık gibi duran pencerenin önündeki tabureden ve yuvarlak odanın ortasındaki yataktan başka bir şey yoktu. Yatak hayli şaşıya: Kıpırmızı ve altın rengi örtüler, örtülerin üstünü kaplayan ve uyuyan sakini dünyanın geri kalanından koruyan tozlu ağların altından seçiliyordu.

İğ yerdeydi, taburenin hemen yanında, yetmiş yıl önce düştüğü noktada.

Yaşlı kadın cibinliği asasıyla itti, toz kalktı. Yatakta uyuyana baktı sonra.

Kızın saçları kır çiçeklerinin altın sarısıydı. Dudakları saray duvarlarını tırmanan güllerin pembesi. Kaç zamandır gün ışığı görmemişti ama teni kaymak gibiydi, ne solgun, ne sıhhsiz.

Göğsü belli belirsiz inip kalkıyordu yarı karanlıkta.

Yaşlı kadın eğilip iğ eline aldı. “Şu iğ şöyle geçirsem kalbine,” dedi yüksek sesle, “o zaman bu kadar güzel görünür müydün bakalım? Görünür müydün, ha?”

Tozlu beyaz entarisiyle uyuyan kıza doğru yürüdü. Sonra indirdi elini. “Olmaz. Yapamam. Yapabilmeyi dilerdim tüm tanrılardan, ama yapamam.”

İhtiyarladıkça tüm duyuları zayıflıyordu, yine de ormandan sesler duydu gibi geldi. Uzun zaman önce gelenler olmuş, yaşlı kadın prenslerin, kahramanların bir bir can vermesini, güllerin dikenlerinde şişlenmesini izlemişti, ama kahraman olsun olmasın şatoya varamamıştı hiçbir.

“Eh,” dedi yüksek sesle, hatta epey yüksek sesle, duyan mı vardı sanki? “Gelseler bile şu dikenlerin üstünde bağır çağır ölecekler işte. Ellerinden hiçbir şey gelmez. Kimsenin elinden bir şey gelmez. Hiçbir şeycik gelmez.”

Yarım asırdır yarı devrik duran, artık kemere çalan bir ağacın dibinde uyuyan bir oduncu, kraliçeyle cüceler geçerken ağzını açıp şöyle dedi, “Vay canına! Amma da tuhaf bir isim günü hediyesi olmuş bu!”

Ahı gitmiş vahı kalmış patıkanın ortasında uyuyan üç haydut, uzuvları, sanki saklandıkları ağaç tepesinde uyuyakalıp yere düşmüşler de uyanmamışlar gibi çarpık çurpuk, bir ağızdan, uyanmadan, şöyle dedi, “Bana güller getirecek misin?”

İçlerinden biri, iri kıyım, sonbahar ayları kadar şişman bir adam, yanından geçen kraliçeyi ayak bileğinden yakaladı. Cüceler en ufağı bir an tereddüt etmedi: Baltasıyla o eli kökünden budadı, kraliçe de adamın parmaklarını bileğinden teker teker söktü ve sonunda el, yaprak gübresine düştü.

“Bana güller getir,” dedi üç haydut, uykuda, bir ağızdan, şişman adamın kolunun koçanından akan kan yere tembel tembel sızarken. “Bana güller getirsen öyle mutlu olurum ki.”

Şatoyu görmezden çok önce hissettiler, onları itip püskürten bir uyku dalgasıydı sanki. Şatoya doğru yürüdüklerinde kafaları bulandı, zihinleri tarazlandı, hevesleri kırıldı, düşünceleri bulutlandı. Şatoya arkalarını döndükleri anda uyandılar dünyaya yeniden, daha aydınlık hissettiler, daha akılselim, daha arif.

Kraliçeyle cüceler akıl sisinin daha da derinlerine girdiler.

Arada bir cücelerden birinin esnediği, ayağı

takılıp tokezlediği oluyordu. Her seferinde diğer cüceler berikinin koluna giriyor, mırıldana mırıldana, güç bela, cüceyi aklı geri gelene kadar adım adım yürütüyordu.

Kraliçe uyanık olmasına uyanıktı, ama orman kraliçenin orada olamayacağını bildiği insanlarla doluydu şimdi. Yolda hemen yanında yürüyorlardı. Onunla konuşuyorlardı bazen.

“Biraz da diplomasinin doğa felsefesi mevzularından ne şekilde etkilendiğini tartışalım,” dedi babası.

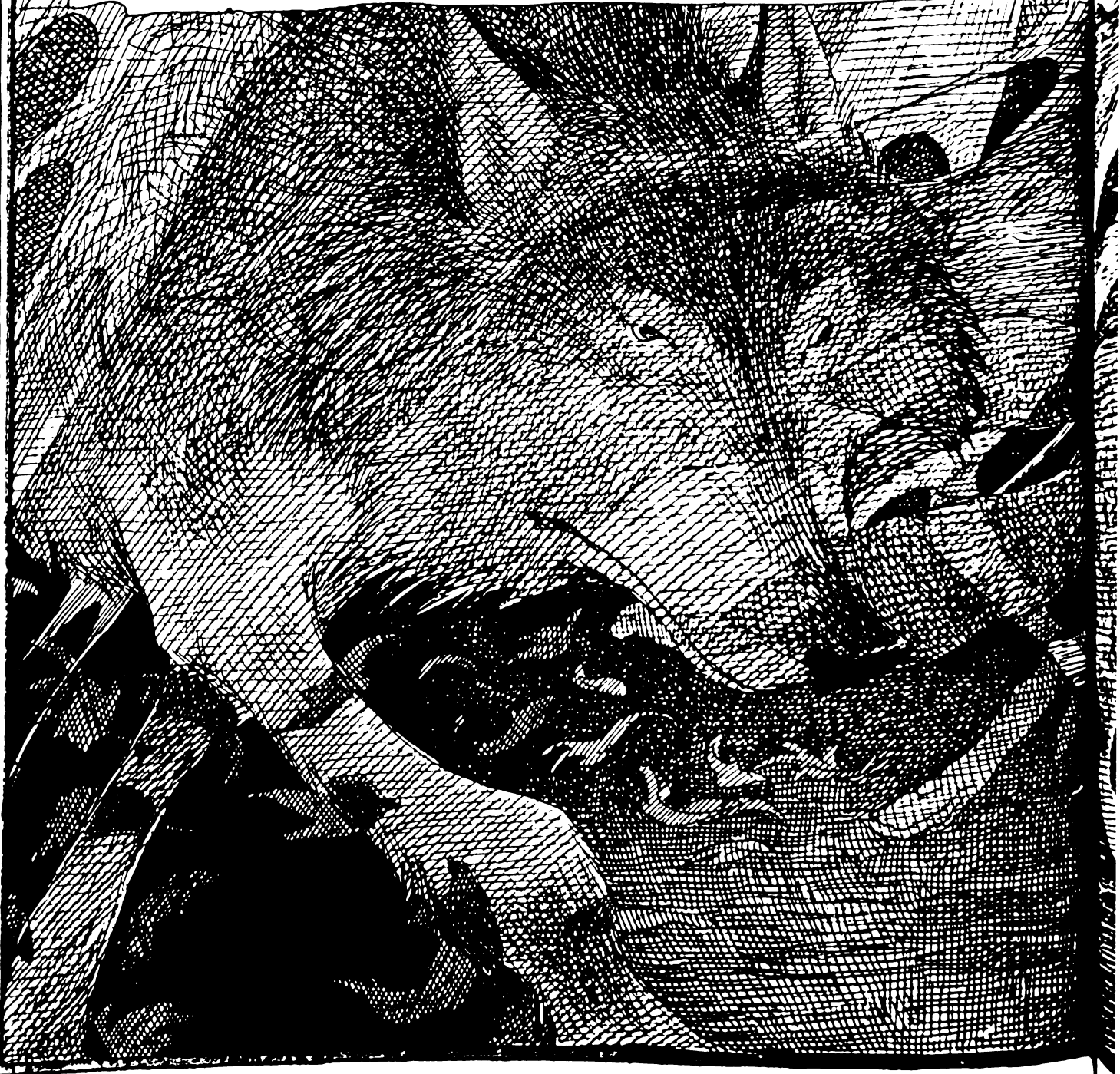
“Benim kız kardeşlerim dünyaya hükmetti,” dedi üvey annesi, ormandaki patikada demir ayakkabılarını sürerken. Mat turuncu bir ateş yayılıyordu ayakkabılardan, ama değdiği kuru yapraklar tutuşmuyordu. “Bu faniler bize karşı ayaklandı, devirdiler bizi. Biz de bekledik. çatlaklarda, gediklerde, bizi göremeyecekleri yerlerde. Ve şimdi hayranlar bana. Sen bile, üvey kızım. Sen bile hayransın bana.”

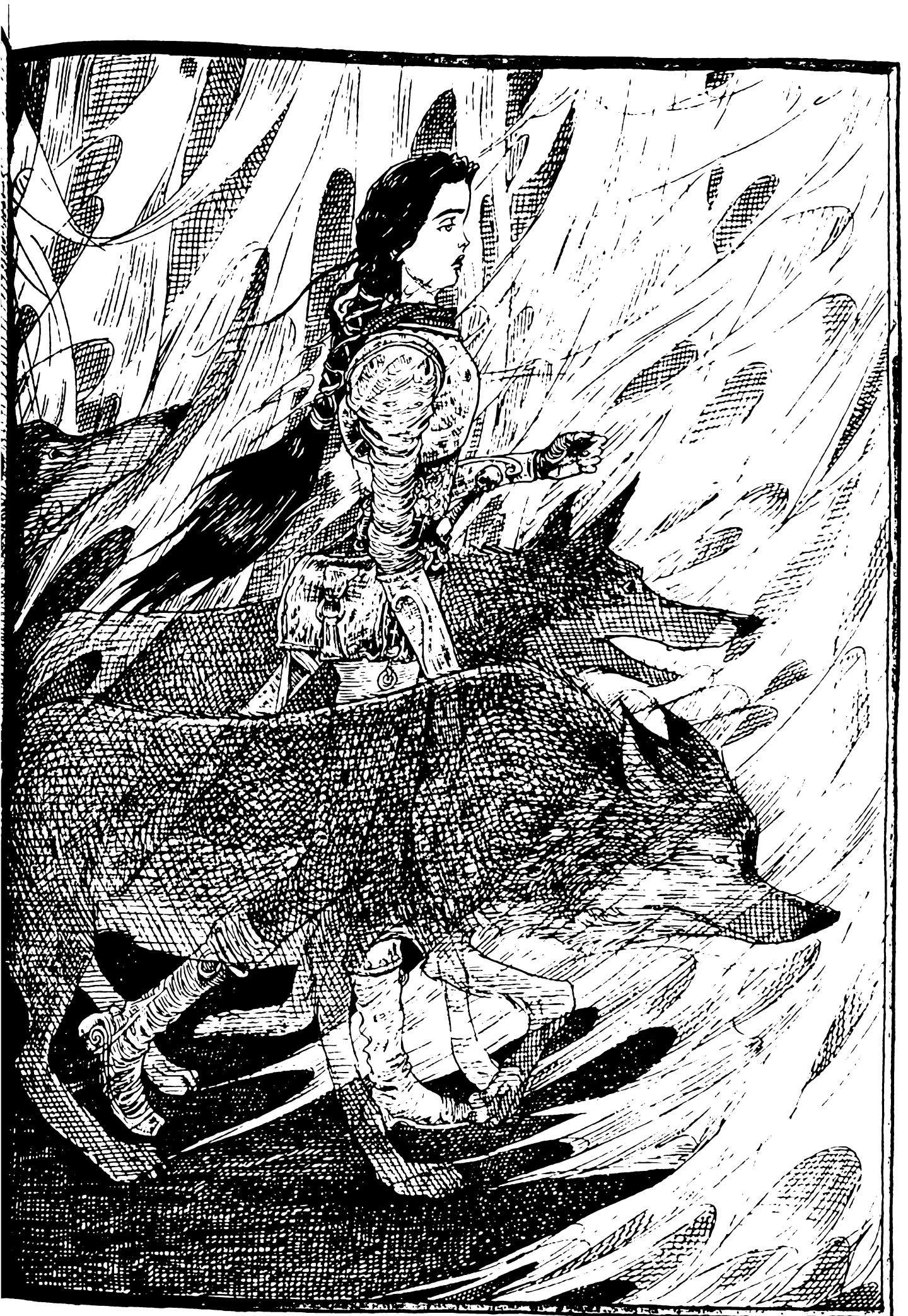
“Ne kadar güzelsin,” dedi çok uzun zaman önce ölen annesi. “Yeni yağmış kara düşen kıpkırmızı bir gül gibi.”

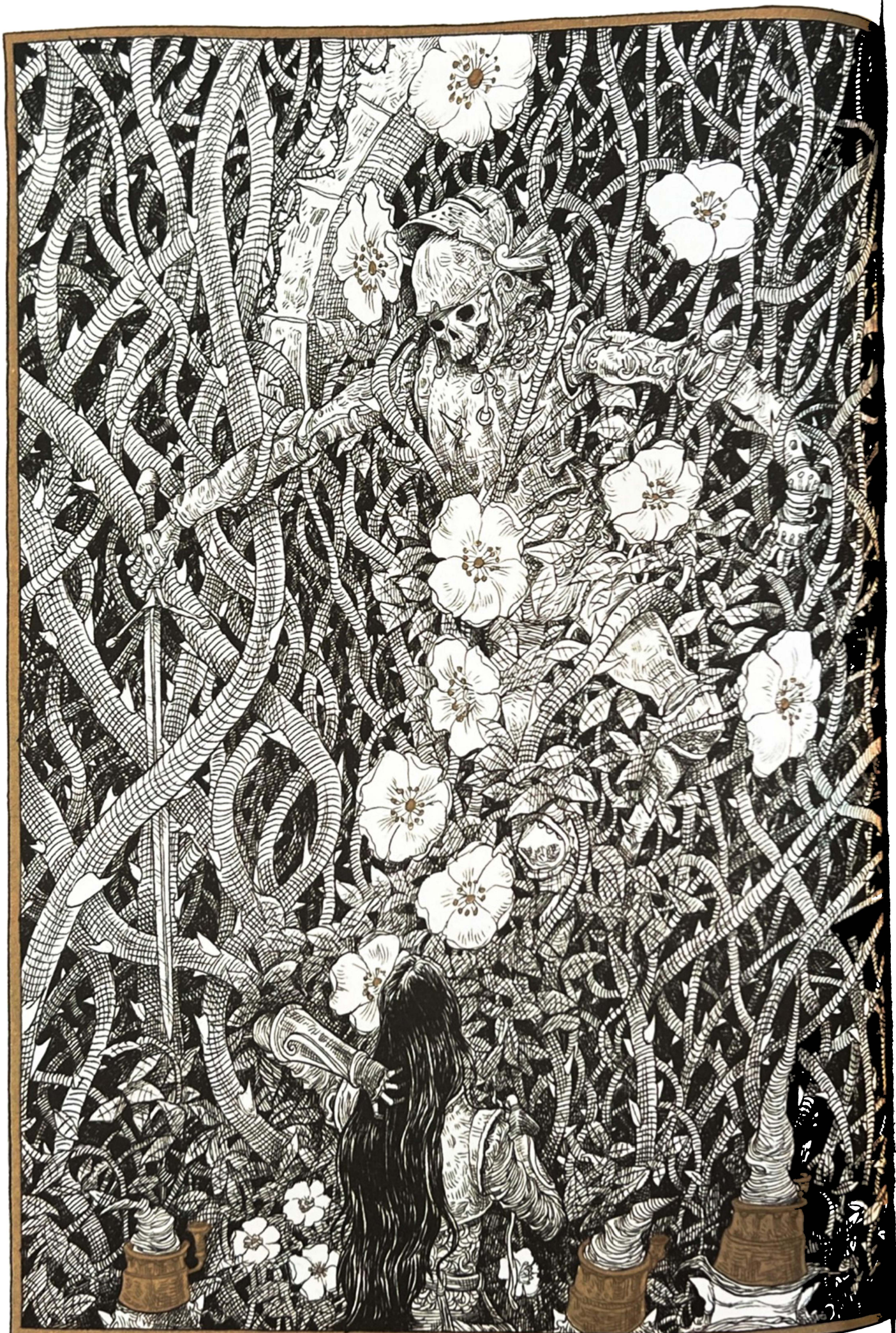

Kimi zaman da kurtlar koşuyordu yanlarında, ormanın tozunu toprağını, yerdeki yaprağını kaldırarak. Geçişleri yola perde gibi asılı dev örümcek ağlarını bozmuyordu gerçi. Zaman zaman da ağaçların gövdelerinin içinden geçiyor, karanlığa karışıyorlardı.

Kraliçe kurtları sevmiştir, cücelerden biri bağıra çağıra örümceklerin domuzdan büyük olduğunu söyleyince üzüldü bu yüzden, kurtlar da hem kafasından hem dünyadan kayboldu hemen. (Doğru değildi halbuki. Örümcekler normal örümcek boyutundaydı, zamandan ve yolculardan tedirgin olmadan ağlarını örüyorlardı.)

Kalenin etrafındaki hendeği aşan açılır kapanır köprü açıldı, her şey onları geri itiyormuş gibi görünse de köprüden geçtiler. Ne var ki şatoya giremediler: Kalın kalın dikenler kapıyı sarmış, taze surnunler gullerle kaplanmıştı.

Kraliçe dikenlere takılmış adamların cesetlerine baktı: zırhlara sarınmış iskeletler ve zırhlara sarınmamış iskeletler. İskeletlerin bazıları şatonun vukseklerindeydi. Kraliçe merak etti: Bir giriş bulayım diye oralara turmanıp da öyle mi olmuşlerdi, yoksa verde olup de guller buyudukçe mi taşınmışlardı yukarı?

Bir sonuca varamadı. İki şık da ihtimal dahilindeydi.

Sonra bir baktı, dünya sıcacık ve rahattı, şöyle birkaç saniye gözlerini kapatmaktan zarar gelmeyeceğine kanaat getirdi. Kime neydi ki yani?

“Bana yardım edin,” diye viyakladı kraliçe.

Kahverengi sakallı cuce en yakınındaki gul çalılarından diken koparıp kraliçenin başparmağına batırıp çıkarıverdi. Bir damla kovu kırmızı kan dokuldu kapının onundeki taşlara.

“Ay!” dedi kraliçe. Sonra da, “Teşekkür ederim!”

Dikenlerden örülü kalın duvara baktı, cüceler ve kraliçe. Kraliçe uzanıp en yakınındaki dikenli sarmaşıktan bir gül kopardı, saçına taktı.

“Tünel kazıp girebiliriz,” dedi cüceler. “Hendeğin altından geçer, şatonun temeline iner, sonra da yukarı çıkarız. Birkaç günümüzü alır sadece.”

Kraliçe ölçüp biçti bu fikri. Parmağı acıyordu ve parmağının acımasından memnundu. Dedi ki, “Yaklaşık seksen yıl önce başladı bu iş. Yavaş yavaş başladı. Yeni yeni yayılıyor. Gittikçe daha hızlı yayılıyor. Uyuyanların bir daha uyanıp uyanmayacağını bilmiyoruz. Birkaç günümüz daha olmayabileceğinden başka hiçbir şey bilmiyoruz.”

Kördüğümüne dönmüş dikenleri süzdü, olu, diri, onlarca yıl boyunca kurumuş bitkiler. dikenleri diriyken olduğu kadar keskin ölümde de. Sonra duvar boyu yürüdü bir iskelete varıncaya dek, çürümüş kıyafetini çekip çıkardı iskeletin omuzlarından, çekerken hissetti kumaşı. Evet, kuruydu. İyi çıra olurdu.

“Kav kutusu kimde?” diye sordu.

Kart dikenler cayır cayır, çabuk çabuk yandı. On beş dakikaya kalmadan turuncu alevler yukarıları sardı: Öyle göründü ki, bir an için, yuttular yapıyı, ve sonra gittiler, yalnızca kararmış taş bıraktılar geride. Kalan dikenler, ısıya dayanacak kadar güçlüler, kolayca kesildi kraliçenin kılıcıyla, sökülüp hendeğe atıldı.

Dört yolcu şatoya girdi sonra.

Yaşlı kadın duvardaki yarık pencereden aşağıdaki alevlere baktı. Pencereden içeri duman girse de, en yüksek kuleye ne alevler ulaşyordu ne de güller. Şatonun saldırı altında olduğunun farkındaydı; saklanacak yer olsaydı, yatakta uyuyan olmasaydı, kuledeki odaya saklanırdı.

Okkalı bir küfür savurup basamakları kan ter içinde, teker teker inmeye koyuldu. Niyeti mazgallı siperlere kadar inmekti, oraya bir varsa, şatonun diğer tarafına, mahzenlere ulaşabilirdi. Orada saklanabilirdi. Herkesten daha iyi tanıyordu burayı. Yavaştı, ama kurnazdı da, ve bekleyebilirdi. Ah, beklemeyi çok iyi bilirdi.

Merdiven boşluğunda yükselen sesleri duydu.

“Bu taraftan!”

“Yukarı, yukarı!”

“Bu yöne gidince daha da fenalaşıyor. Hadi! Çabuk!”

O zaman geri döndü yaşlı kadın, alelacele yukarı çıkmak için elinden geleni yaptı ama bacakları günün erken saatlerinde o basamakları çıkarken ne kadar yavaşsa şimdi de o kadar yavaştı. Tam merdivenin tepesine varmıştı ki enselediler onu: Boyları yaşlı kadının kalça hizasından uzun olmayan üç adam, hemen arkalarında da üstü başı yolun kiri pası içinde genç bir kadın, saçları öyle bir siyah ki acuze hiç görmemiş bu kadarını.

Genç kadın, emretmeye alışkın birinin sesiyle, "Yakalayın," dedi.

Küçük adamlar yaşlı kadının asasını aldı. "Gorunduğundan daha kuvvetli," dedi içlerinden biri, almalarına kalmadan kafasına inen sopa yuzunden kulağı çınhyordu hâlâ. Kulenin tepesindeki yuvarlak odaya soktular kadını gerisingeri.

"Yangın," dedi, altmış yıldır cevap verebilen kimseyle konuşmayan yaşlı kadın. "Kimse öldü mu yangında? Kraliçeyle kralı gördünüz mu?"

Genç kadın omuz silkti. "Sanmıyorum. Gelirken gördüğümüz uyuyanların hepsi içerideydi, duvarlar da kalın. Sen kimsin?"

İsimler. Ah şu isimler. Yaşlı kadın gözlerini kıstı, sonra kafasını iki yana salladı. O oydu işte, doğumunda aldığı ad kullanılmaya kullanılmaya zamanla silinip gitmişti.

"Prenses nerede?"

Yaşlı kadın boş boş baktı.

"Sen neden uyanıksın?"

Yaşlı kadın ağzını bile açmadı. Küçük adamlarla kraliçe kendi aralarında hararetle tartışmaya başladı. "Cadı mı bu yoksa? Üstünde bir sihir olduğu kesin ama sihri yapan kendisi değil gibi."

"Gözünüz üstünde olsun," dedi kraliçe. "Eğer cadıysa o asa önemli olabilir. Uzağında tutun."

"Benim asam o," dedi yaşlı kadın. "Babamındı galiba önceden. Ama artık ihtiyacı yok."

Kraliçe kadını duymazdan geldi. Yatağa gidip ipek cibinliği indirdi. Uyuyanın yüzü kapalı gözlerle baktı etrafındakilere.

"Demek her şey burada başladı," dedi küçük adamlardan biri.

"Doğum gününde," dedi bir diğeri.

"Eh," dedi üçüncüleri. "Bu şerefe kim nail olacak?"

"Ben," dedi kraliçe, usul bir sesle. Uyuyan kızın yüzüne eğildi. Lal rengi dudakları pembe dudaklara değdi ve uzun uzun, sertçe öptü kızı.

“İşe yaradı mı?” diye sordu cücelerden biri.

“Bilmiyorum,” dedi kraliçe. “Ama uzuldum onun için. Zavalhı. Uykuda geçip gitmiş hayatı.”

“Sen de aynı cadı-uykusunda uyudun bir sene,” dedi cüce. “Açlık çekmedin. Çurumedin.”

Yataktaki kız kımıldandı, uyanmaya çabaladığı kotu bir ruya görüyormuş gibi.

Kraliçe kızla ilgilenmedi. Yatağın yanında, yerde bir şey fark etmişti. Eğilip aldı. “İşte bu,” dedi. “Bu sihir kokuyor.”

“Bu iş baştan aşağı sihir kokuyor,” dedi cücelerin en ufağı.

“Hayır, *bu*,” dedi kraliçe. Ahşap iğni gösterdi, iğnin alt yarısına iplik dolanmıştı. “*Bu* sihir kokuyor.”

“Burada oldu, bu odada,” dedi yaşlı kadın birden. “Daha çocuk sayılırdım. Hiç o kadar uzağa gitmemiştim ondan önce, bütün merdivenleri tırmandım, çıkukça çıktım, dondukçe dondum, en tepedeki odaya varana kadar. Yatağı gördüm, şu gorduğunuz yatağı, ama boştu o zaman. İçeride yaşlı bir kadın vardı, taburesine oturmuş ip eğiriyordu. Daha önce hiç iğ görmemişim. Denemek ister misin, diye sordu. Yünü eline aldı, iğni de tutmam için bana verdi. Derken başparmağımı tutup kanatana kadar iğnin ucuna bastırды, sonra da kamı ipliğe değdirdi. Sonra dedi ki ”

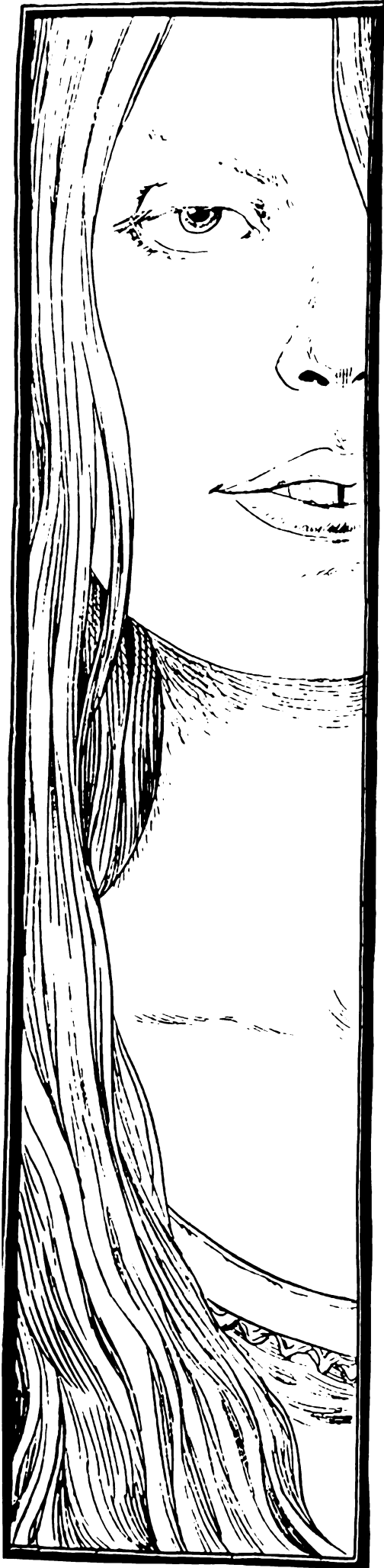
Başka bir ses araya girdi. Genç bir sest, bir kız sesi, uykudan boğuklaşmış. “Dedim ki, şimdi uykunu senden alıyorum, kızcağız, tıpkı uykumda bana zarar vermeyi becerebilmeni aldığım gibi, çünkü ben uyurken birinin uyanık kalması lazım. Ailen, arkadaşların, dünyanın da uykuya dalacak benimle. Sonra yatağa uzandım ve uyudum, onlar da uyudu, onlar uyurken ben hepsinin hayatından, rüyalarından azar azar çaldım, uyurken gençliğimi, güzelliğimi, gücümü geri aldım. Uyudukça uyudum, uyudukça güçlendim. Zamanın verdiği zarar ziyarı tersine çevirdim ve uyuyan kölelerden bir dünya kurdum kendime.”

Kız yatakta doğrulmuş oturuyordu. Çok güzel görünüyordu, çok da genç.
Kraliçe kıza baktı ve gordu aradığını: Uvey annesinin gözlerinde gördüğüyle aynı bakış.
Ve bu kızın ne menem bir yaratık olduğunu anladı.

“Biz sanmıştık ki,” dedi cücelerin en uzununu, “sen uyandığında, dünyanın kalamı da seninle uyanacak.”

“Neden öyle sandınız ki?” diye sordu altın saçlı kız, bütün çocuksuluğu ve masumluluğuyla (ah, ama gözleri! Ne kadar geçkin, ihtiyardı gözleri). “Uyurken daha çok hoşuma gidiyorlar. Daha... uysal oluyorlar.” Bir an için sustu. Sonra sırttı. “Şimdi sizi yakalamaya geliyorlar mesela. Onları buraya çağırdım.”

“Yüksek bir kule bu,” dedi kraliçe. “Uyuyan insanlar da pek tez canlı değil. Hâlâ biraz vaktimiz var konuşmaya, Karanlık Hazretleri.”

“Sen de kimsin? Neden konuşacakmışız? Nereden biliyorsun bana böyle hitap etmeyi?” Kız yataktan indi, nefis bir edayla gerindi, her bir parmak ucunu esnetip parmaklarını altın saçlarından geçirdi. Gülümsedi sonra, gülümsemesiyle güneş parladı sanki loş odada. “Bu küçük insanlar neredeyse orada kalacak şimdi. Onlardan hoşlanmadım. Sen de, kadın. Sen de uyuyacaksın.”

“Hayır,” dedi kraliçe.

İği eline alıp tarttı. İğ e sarılı ip yaşla, zamanla kararmıştı.

Cüceler oldukları yerde kalakaldılar, şöyle bir sağa sola sallandılar ve gözlerini yumdular.

Kraliçe dedi ki, “Senin türün hep aynı, hep aynı hikâye dönüyor. Gençliğe, güzelliğe muhtaçsınız. Kendinizinkini çok uzun zaman önce tüketmişsiniz ve bunları elde etmenin hep daha karmaşık yollarını buluyorsunuz. Ve hep güç istiyorsunuz.”

Neredeyse burun burunaldı şimdi ve sarı saçlı kız kraliçeden çok daha genç görünüyordu.

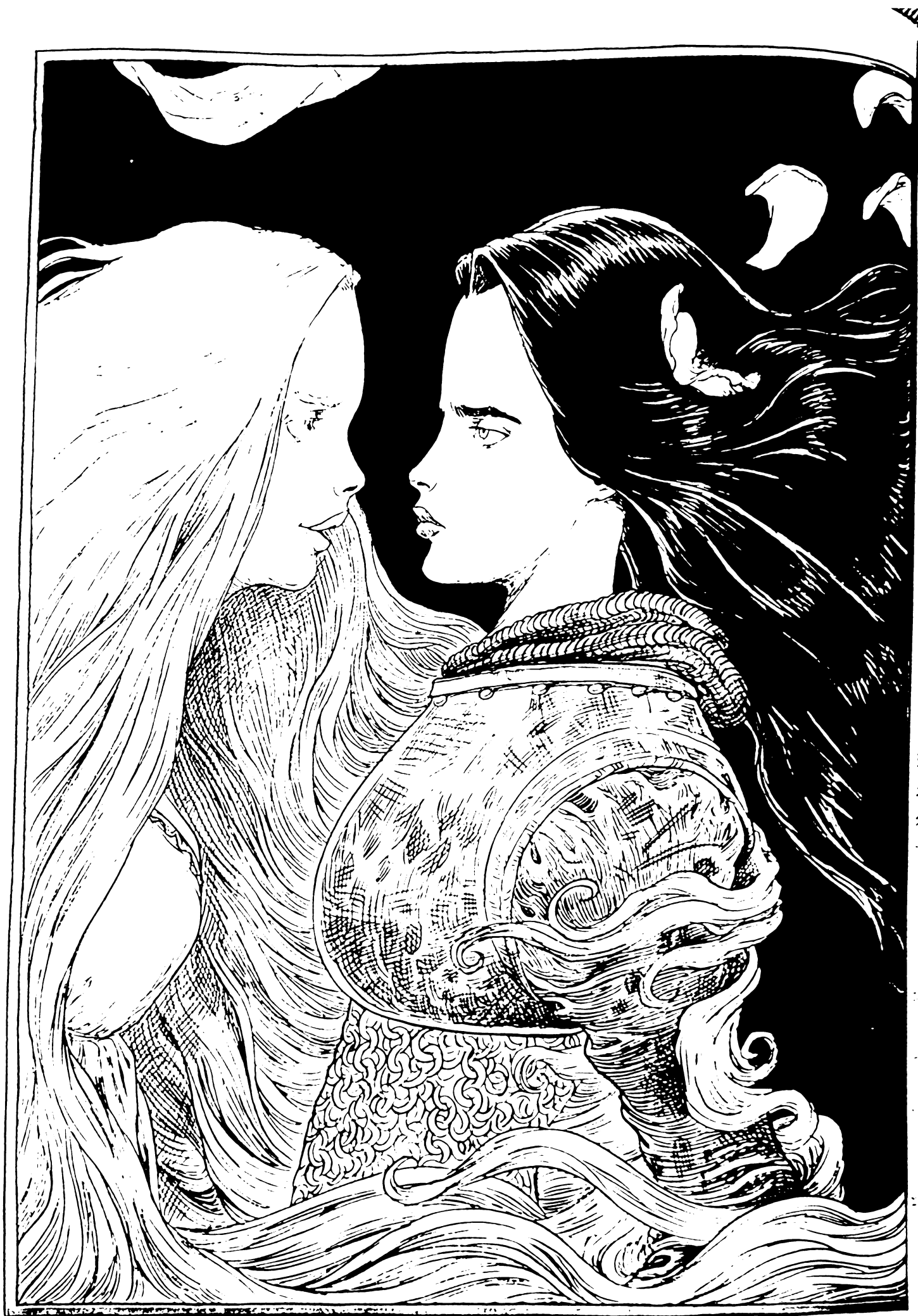
“Neden uyumuyorsun?” diye sordu kız ve saf saf gülümsedi, tıpkı kraliçenin üvey annesinin ondan bir şey istediği zamanlarda gülümsediği gibi. Merdivenlerden ses geliyordu, çok aşağılardan.

“Cam bir tabutta bir sene uyudum ben,” dedi kraliçe. “Ve beni o tabuta koyan kadın senin olup olabileceğinden çok ama çok daha güçlü ve tehlikeliydi.”

“Benden mi daha güçlüydü?” Kız eğlenmiş görünüyordu. “Kontrolüm altında bir milyon uyuyan var benim.

Uyuduğum her an gücüm daha da arttı, her geçen gün daha da hızlı büyüyor rüyalar halkası. Gençliğim var hem de ne çok! Guzelliğim var. Hiçbir silah zarar veremez bana. Yaşayan kimse benden güçlü değil.”

Kız susup kraliçeye baktı.

“Sen bizim kanımızdan değilsin,” dedi. “Ama yeteneğin var az buçuk.” Kız gulumsedi, bir bahar sabahına uyanan masum bir kızın gülümseyişi. “Dunyaya hukmetmek kolay olmayacak. Kız Kardeşliğimizden bu yoz çağa kadar sağ salim gelebilenlerin arasında düzeni sağlamak da öyle. Sağ kolum olacak, adaleti yerine getirecek, ben başka şeylerle meşgul olduğumda işlerle ilgilenecek birine ihtiyacım var. Ben ağın ortasında olacağım. Yanımda değil, altımda hukmedeceksin ama yine de hukmedeceksin, hem de de kıtalara hukmedeceksin, kuşucuk bir krallığa değil.” Uzandı kraliçenin soluk tenini okşadı, odanın loş ışığında pamuk beyazı.

Kraliçe cevap vermedi.

“Sev beni,” dedi kız. “Herkes sevecek beni, ve sen, beni uyandıran sen, beni herkesten çok sen sevmelisin.”

Kraliçenin kalbinde bir şeyler kımıldandı. Üvey annesini hatırladı. Üvey annesi de tapınılırcasına sevmek isterdi. Kraliçenin güçlü olmayı, bir başkasının değil, kendi duygularını duymayı öğrenmesi zor olmuştu; ama işin sırrını bir kez kaptınız mı bir daha unutmuyordunuz. Üstelik kıtalara hukmetmek gibi bir isteği de yoktu.

Kız sabah goğu rengi gözleriyle kraliçeye gulumsedi.

Kraliçe gulumsemedi. Elini uzattı. “Al,” dedi. “Bu benim değil.”

İği yanındaki yaşlı kadına verdi. Yaşlı kadın düşünceli düşünceli, dalgın dalgın tarttı elindeki iği. Eklemleri iltihaplı parmaklarıyla iğe dolaşık ipi çözmeye koyuldu. “Benim hayaumdı bu,” dedi. “Bu ip hayatımdı benim...”

“Senin hayatındı. Onu bana verdin,” dedi uyuyan, huysuz huysuz. “Çok da uzun sürdü üstelik.”

İğın ucu bunca yıl sonra bile hâlâ keskindi.

Yaşlı kadın, ki bir zamanlar prensesmiş, ipi sıkı sıkı elinde tuttu, sonra altın saçlı kızın göğsüne sapladı iğın ucunu.

Kız göğsünden sızan kırmızı kanın entarisini ala boyamasını izledi.

“Hiçbir silah bana zarar veremez,” dedi, çocuksu sesi hırçındı şimdi. “Bundan böyle veremez. Bak. Altı ustu bir çizik işte.”

“Bu silah değil ki,” dedi kraliçe. “Senin kendi sihrin. Ve zaten tek gereken bir çizikti.”

Kızın kanı vaktiyle iğre sarılan, iğden yaşlı kadının elindeki ham yüne uzanan ipe geçmişti.

Kız bir entarisini lekeleyen kana baktı, bir ipteki kana, sonra, “Kuşucuk bir iğne deliği sadece, o kadar,” dedi. Kafası karışmışa benziyordu.

Merdivenden gelen sesler giderek yükseliyordu. Ağır aksak ayak sesleri, yuz uyurgezer, gözleri kapalı, sarmal taş merdiveni tırmıyormuş gibi.

Oda ufacıktı, saklanacak yer yoktu ve taşların arasında iki dar yarıktan ibareti pencereler.

Onlarca yıldır uyumayan yaşlı kadın, “Sen benim ruyalarımı çaldın,” dedi. “Uykularımı çaldın. Ama artık yeter.” Çok yaşlı bir kadındı bu. Parmakları alıç çalısı kokleri gibi yumru yumruydı. Burnu uzun, gözkapakları düşüktü, ama gözlerinde genç birinin bakışı vardı o anda.

Olduğu yerde sallandı, sendeledi, kraliçe tutmasaydı yere düşecekti.

Kraliçe yaşlı kadını yatağa taşıdı, taşıırken kadının hafifliğine şaşırdı, sonra kıpkırmızı ortunun üstüne yatırdı. Yaşlı kadının göğsü inip kalkıyordu.

Merdivenlerdeki gürültü daha da vuksekti şimdi. Sonra bir sessizlik, peşinden de curcuna, sanki yuz kişi hep bir ağızdan konuşuyormuş, şaşkınmış, kızgınmış, kafaları karışkımış gibi

Guzel kız. "Ama " dedi, gerçi guzellikle ya da kizlıkla alakası kalmamıştı. Yuzu duşmuş, biçimsizleşmişti. Cucelerin en ufağına uzandı, kuşağından baltasını çekip aldı. Beceriksizce yokladı baltayı, tehditkârca tuttu kırış buruş ellerinde.

Kraliçe kılıcını çekti (bıçağın keskin ağız dikenler yüzünden tahrip olmuş, çentik çentikti) ama darbeyi indirmek yerine bir iki adım geri çekildi.

"Dinle! Uyanyorlar," dedi. "Uyanıyor hepsi. Hadi şimdi anlat bakalım onlardan çaldığın gençliği. Şimdi anlat bakalım gücünü, güzelliğini. Anlat bakalım ne kadar zeki olduğunu, Karanlık Hazretleri."

Şato ahalisi kulenin tepesindeki odaya vardığında yatakta uyuyan yaşlı bir kadın gördü, sonra mağrur edasıyla kraliçeyi ve yanında kafalarını sallayan yahut kaşıyan cüceleri.

Yerde bir şey daha gördüler: Bir kemik yığını, taze örölmüş örümcek ağıları kadar ince telli ve beyaz bir saç kıvrımı, gri paçavraların çizdiği desenler ve hepsinin üstünde yağ ve toz tabakası.

"Ona iyi bakın," dedi kraliçe, koyu renk ahşap iğle yataktaki yaşlı kadını işaret ederek. "Hepinizin hayatını o kurtardı."

Peşinde cücelerle gitti sonra. Ne odadakiler, ne merdivendekiler onları durdurmaya cüret etti, neler olduğunu anlayamayacaklardı hiçbir zaman.

Satodan yarım fersah kadar ötede, Acaire Ormanı'ndaki bir düzlükte, kraliçeyle cüceler kuru sürgünleri tutuşturup iple yünü yaktı. Cücelerin en ufağı baltasıyla iği kıymık kıymık doğradı, sonra kıymıkları da ateşe attı. Tahta parçacıklar yanarken pis bir duman çıkardı, kraliçeyi öksürttü, eski sihrin kokusu buram buram havadaydı.

Ondan da sonra, kömür olmuş tahta parçalarını bir üvez ağacının altına gömdüler.

Akşam olduğunda ormanın kıyılarına, açık bir yola varmışlardı. Tepenin karşısında bir köy seçiliyor, koyun bacalarından duman yükseliyordu.

"Şimdi," dedi, kahverengi sakallı cüce. "Batıya uzarsak en geç bir haftaya dağlarda oluruz, sen de on güne kalmadan soluğu Kanselaire'deki sarayında alırsın, kraliçem."

"Evet," dedi kraliçe.

"Düğünün gecikecek, ama sen bir don, her şey hemen halledilir. Halk kutlamalar yapar, krallığın dört bir yanını sonsuz bir sevinç sarar."

"Evet," dedi kraliçe. Devam etmedi lafına, meşe ağacının dibindeki yosuna oturdu, dinginliği tattı her atışında kalbinin.

Seçenekler var, diye düşündü, yeterince oturduktan sonra. *Seçenekler var her zaman.*

Ve bir seçim yaptı.

Kraliçe yürümeye başladı, cüceler de peşinden.

"Doğuya gittiğimizin farkındasın, değil mi?" dedi cücelerden biri.

"Ya, evet," dedi kraliçe.

"Eh, *tamam* öyleyse," dedi cüce.

Doğuya yürüdüler dördü birlikte, gün batımından ve bildikleri diyarlardan uzağa, gecenin bağrına gittiler.

Doğuya yürüdüler
dördü birlikte,
gün batımından ve
bildikleri
diyarlardan
uzağa,
gecenin
bağrına
gittiler.

